

สามจารย์หนุ่ม

ตอน

นางเปลือยแสนสวย

เกษาวดี

บทนำ

๒ เขาเป็นผู้ชายสูงหกฟุตสี่นิ้ว แกร่งไปทั้งตัว และกำลังโมโห
ผมของเขาสีดำสนิท ดวงตาสีเขียว น้ำทะเลเข้มลึก โหนกแก้ม
สูงมรดกจากข้างฝ่ายมารดาที่มีสายเลือดอินเดียแดงเผ่าโคมานชี
ส่วนช่วงขากรรไกรแข็งแรงนั้นได้มาจากพ่อชาวเท็กซัส
คืนนี้...คืนนี้ความแค้นจากเชื้อชาติอินเดียแดงจากสาย
มารดาในตัวเขากำลังไหลพล่าน

เขายืนในห้องที่แสงจันทร์ฉายส่องรัศมีสีงาช้างเข้ามาจับไล่
ความมืดเป็นช่วงๆ ลดทอนความมืดเป็นช่วงๆ ให้เงาตามมุมต่างๆ เห็น
ตะคุ่มๆ ทำให้อากาศภายในห้องเย็นเฉียบ เสียงลมหวีดหวือพัดผ่าน
แมกไม้นอกตัวบ้านยิ่งเพิ่มความรู้สึกกระสับกระส่าย

การนอนหลับกระสับกระส่ายของผู้หญิงบนเตียงใหญ่สี่เสา
ฟองซัดถึงความสำเนียงนี้ได้ดี

หล่อนอยู่ตามลำพัง...ผู้หญิงที่เขาคิดว่าตัวเองรัก ผู้หญิงคน
นี้ที่เขารู้จักอย่างสนิทชิดเชื้อ...เคยมีอะไรกัน

กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ เหมือนดอกไม้แล้ในฤดูใบไม้ผลิลวลกรุ่นจาง ผมสีน้ำตาลที่มีบางปอยเป็นสีทองสลับแทรกนุ่มเหมือนไหมทอดตัวทาบทับผิวเขา...รสชาติของหัวนมมหัศจรรย์ที่อุ่นและหวานยังติดอยู่บนปลายลิ้นเขาตัวเอง

گرامของเขาขบขันแน่น...ใช่เขารู้จักหล่อนอย่างสนิทสนมลึกซึ้ง อย่างน้อยนั่นก็คือสิ่งที่เขาคิดไปเอง

พักใหญ่ผ่านไป ผู้หญิงบนเตียงพิมพ์คำทั้งยังหลับและพลิกศีรษะบนหมอนอย่างคนหลับไม่สนิท หล่อนฝันถึงเขาอยู่หรือเปล่า หรือนึกถึงเขาว่าโง่เง่าให้หล่อนหลอกได้ขนาดไหน

นั่นแหละเหตุผลที่ทำให้เขายังต้องมาหาหล่อนคืนนี้

เขามาเพื่อ...ปิดสำนวน...คำพูดยุคศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ที่รุ่มรวยสวยหู คนที่คิดศัพท์คำนี้ขึ้นมาไม่รู้จริงด้วยซ้ำว่าที่พูดออกมาจะความหมายจริงๆ คืออะไร

แต่อเล็กซ์รู้ การปิดสำนวนระหว่างเขากับคาร์าก็คือ เขาจะหาความสุขจากร่างกายของหล่อนเป็นครั้งสุดท้ายอีกครั้งหนึ่ง

เขาจะร่วมรักกับหล่อน...อึ๊บหล่อนทั้งๆ ที่รู้เช่นเห็นชาติว่าหล่อนหลอกใช้เขา ทุกอย่างทั้งๆ ที่มีต่อกันล้วนโกหกทั้งเพ

เขาจะปลุกหล่อนจากความฝัน จับหล่อนเปลื้องผ้าจนเปลือยเปล่า ตรึงสองมือของหล่อนไว้เหนือศีรษะ บังคับให้หล่อนมองสบตา ระหว่างที่เขาหล่อหล่อน ให้หล่อนได้ประจักษ์ว่าเขานอนกับหล่อน แต่มันไม่มีความหมายอะไรกับเขา แค่มีเช็ทปลดเปลื้องทางกายกับหล่อนเท่านั้น ไม่มีความหมายอะไรมากกว่านั้นเลยสักนิด

ไม่มีความลึกซึ้งมากกว่านั้น

ก่อนหน้านี้เขาจะเจอหล่อน เขามีผู้หญิงมาแล้วหลายสิบคน และหลังจากหล่อนก็จะมีอีกหลายสิบคน

จะไม่มีอะไรเกี่ยวกับตัวหล่อนหรือสิ่งที่ทั้งคู่ทำในระหว่างอยู่

ในอ้อมแขนของกันและกันที่เขาจะจดจำเก็บเอาไว้

ตัวเขาเข้าใจทั้งหมดนั้นแล้ว

ตอนนี้เขาอยากให้หล่อนเข้าใจตามนั้นด้วยอีกคน

อเล็กซ์โน้มตัวเหนือเตียง จับชายผ้าคลุมบางที่ปกปิดร่าง
หล่อนแล้วค่อยๆ ตลบเปิด

หล่อนสวมชุดนอน คงจะเป็นผ้าแพรไหมเพราะหล่อนชอบ
ผ้าไหม เขาเองก็เหมือนกัน เขาชอบความรู้สึกลิ้นเนียนเมื่ออยู่ได้นี้ว...
เวลาที่ผ้าไหมเลื่อนหลุดพันผิวกายหล่อนหลายครั้งหลายคราที่เขาใช้
ร่างกาย...สองมือ และปากเขาร่วมรักกับหล่อน

อเล็กซ์ก้มมองเจ้าหล่อน...เจ้าหล่อนสวยนัก เขาปฏิเสธไม่ได้
รูปร่างของหล่อนทั้งดงาม ชวนตะลึงหลง...ชายาวเรียบ...ทุกส่วนสัดส่วน
เต่งตึงอวบอ้วนราวกับถูกสร้างมาเพื่อการร่วมเพศโดยเฉพาะ

เขาเห็นโค้งนูนทรวงอกของหล่อนผ่านผ้าไหมเหนือบางที่กลม
กลิ้งดูผลแอปเปิ้ล ตอนนั้นมีหัวนมสีชมพูอ่อนๆ ตอบสนองรวดเร็วจน
เขารู้ว่าแค่ก้มหน้าลงไปหา ใช้ปลายลิ้นตวัดเลียผ่านผิวเนื้อนุ่มนิ่ม เป่า
ลมหายใจร้อนๆ ราวรดลงไป ก็จะทำให้เสียงครวญครางสยิวซ่าน ฟังใจ
จากลำคอของหล่อนได้แล้ว

สายตาของอเล็กซ์เลื่อนต่ำลงสู่เงาขนบนหัวเหน่า เห็นเป็นสี
มืดๆ เมื่อทาบกับชุดนอนไหมตัวนั้น

สายตาของชายหนุ่มเลื่อนต่ำลงไปยังง้ามืดของเนินหัวเหน่า
เห็นง้ามืดกลางลำตัวทะลุผ่านชุดนอนไหมเนื้อเนียน ทำให้นึกถึงปุย
ขนนุ่มนิ่มสีทองน้ำผึ้งตรงนั้น และเสียงครวญครางกระสันสวาทเวลา
ที่เขาใช้นิ้วลูบคลึง ใช้นิ้วนี้วแยกพูเนืออกของหล่อนออก แล้วนึก
ริมฝีปากจูบลงไป ความหาปุมเล็กที่ซ่อนอยู่รอให้เขามาเลีย และตึงตูด
เข้าปากจนหล่อนแ่นสะโพกขึ้นหาปากลิ้น พริ้วสะอื้นเรียกชื่อเขา

โกหก...ทั้งหมดนั้นโกหก

ก็ไม่น่าแปลกใจหรอกนะ...ในเมื่อเจ้าหล่อนเป็นผู้หญิงที่ชอบอ่านหนังสือ...ขอบโลกของจินตนาการในหนังสือนั่น

แต่เขาเป็นนักรบ ความอยุ่รอดของเขาขึ้นอยู่กับความเป็นจริง เขาจะลืมนี่ได้ยังไง

แค่มองหล่อนนอน ภายนอกนุ่มนวลของเขาถึงเกิดขยายตัวก็แข็งขึ้นมาได้...

อเล็กซ์โมโหตัวเองที่ยังต้องการหล่อน

แล้วกับบอกตัวเองว่าเป็นเรื่องปกติ นี่เป็นแค่ปฏิกิริยาทางร่างกายง่าย ๆ เท่านั้น เมื่อส่วนผสมเอไปเจอเข้ากับส่วนผสมบี และส่วนผสมเอก็มีความคิดจิตใจจะตอบสนองของมันเอง

ก็อาจเป็นได้...และเพราะยังงั้นไปเขาถึงต้องทำแบบนี้...มาสั่งลาปิดล้านวนเป็นครั้งสุดท้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งบนเตียงนี้แหละ ขอได้ลืมนิสิตหล่อนเป็นครั้งสุดท้าย ได้ฝังตัวเขาลึกล้ำว่างเร็ววช เนียนละมุนของหล่อนอีกหนเพื่อให้นั้นเผาผลาญความเดือดดาลแทบดับดับในตัวเขาจนหมดไหม้เป็นผุยผงไปได้

เมื่อได้หล่อนอีกครั้งแล้ว ความเดือดดาลที่ทรมานทรมานในกายเขาจะได้ถูกเผาไหม้หมดไหม้ไปซะที

ตอนนี้น่ะ...อเล็กซ์ยื่นมือไปได้เห็นอปลายหัวนมทั้งคู่ของหล่อนเบาๆ

“คาร่า...”

กั๊ววเสียงของเขาปร่าแปร่ง หล่อนทำเสียงอืออในยามหลับแต่ไม่ยอมตื่น เขาเรียกชื่อหล่อนอีกครั้ง สัมผัสหล่อนอีกที

และคราวนี้ดวงตาของหล่อนลืมโผล่ เขามองสายตาคู่นั้นเต็มไปด้วยความตื่นตระหนก

แค่เสียวอึดใจก่อนหล่อนจะส่งเสียงกรีด เขาก็ดึงหน้าากสก็สีดำสนิทออก เผยโฉมหน้าตนเองให้หล่อนเห็น

สีหน้าแววตาของหล่อนเปลี่ยนไป...จากความตื่นตระหนกแปรเป็นบางอย่างที่เขาระบุไม่ได้

“อเล็กซ์เหรอ?” เจ้าหล่อนพึมพำ

“อ้อ...อ้อม...ชื่อที่ได้ยินแล้วควรหลีกเลี่ยงให้ห่างไถ่จะ...ยาหยี”

“แล้วคุณ...คุณเข้ามาในนี้ไถ่ยังงั่”

ยืมของเขาผุดขึ้นช้าๆ เย็นชาลึกลงไปถึงกระดูก “คุณคิดว่ระบบรักษาความปลอดภัยจะขวางคนอย่างผมไถ่ได้หรือ”

เจ้าหล่อนมีท่าทางเพ่งรู้สึกตัวเป็นครั้งแรกว่อยู่ในสภาพเกือบเปลือยบนเตียง ผิดหน้าจิงแดงช่น เอื้อมคว่ำผ้าห่มผืนบางขนฟูแต่เขาส่ายหน้า

“คุณไม่จ่าเป็นต้งอใช้มัน”

“อเล็กแซนเดอร์คะ ฉันรู้ว่คุณโกรธ...”

“นั่นะหรือที่่คุณคิดว่าผมเป็นอยู่...” ยืมของเขาแ่ยมละไม่ก่อเกิดเป็นรอยยืมที่่มักจะทำให้ใครก็ตามที่เขาจัดการลงมือด้วยในส่วนที่่เขาคิดว่เป็นอีกชีวิตหนึ่งของตัวเองเกิดควมกลัวจับใจขึ้นมา “ถอดชุดนอนนั้นออก”

“ไถ่จะอเล็กซ์ ออย่าคะ...คุณทำไถ่ได้นะ...”

เขาโน้มศีรษะ บดริมฝีปากจูบหล่อนดุตั้งแม่มื่อหล่อนดิ้นขัดขึ้น

และแล้วมือเขาก็คว่ำคอเสื้อชุดนอนผ้าเนื้อบางนั้น แล้วฉีกกระชากจนมันขาดจากร่างหล่อน

“ผิดแล้วทูนหัว...คีนนี้่ผมทำได้ทุกอย่างคารว่...และผมสัญญากับคุณได้เลยว่ผมจะทำทุกอย่างจิงๆ”

บทที่ 1

ไม่เคยมีใครมาถามอเล็กแซนเดอร์ในหัวว่า ห้องน้อยของคนเราขมวดเป็นปมด้วยความวิตกกังวลได้จริงๆ เหรอ แต่ถ้าใครมาถาม เขาก็จะหัวเราะแล้วบอกว่าห้องน้อยไม่มีวันขมวดเป็นปมได้พอๆ กับ หมูไม่มีทางบินได้

แล้วเขาก็จะถามกลับไปว่า...ทำไมถึงมาถามเขาละ ในเมื่อ ในพจนานุกรมส่วนตัวของเขาไม่มีคำว่าวิตกกังวล

เขารู้ความรู้สึกเวลาที่ประสาทตึงเครียด...เลือดฉีดแรง รอคอยด้วยความเกร็ง เขาต้องรู้อยู่แล้ว เพราะทั้งหมดนั้นเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเขามาตั้งนาน เพราะใครก็ตามที่ทำงานกับหน่วยรบพิเศษและเป็นสายลับอยู่หลายปี ก็ย่อมต้องประสบภาวะตึงเครียดด้วยกันทั้งนั้น

แต่ความตึงเครียดกับความวิตกกังวลเป็นคนละเรื่องกัน

ผู้ชายจะวิตกกังวลไปทำไม ในเมื่อตัวเขาผ่านการฝึกให้พร้อมเผชิญหน้ากับภยันตรายอยู่ตลอดเวลา

อเล็กซ์นำรถบีเอ็มดับเบิลยูเข้าสู่ช่องจอดด้านหลังตึก ที่ทำการแห่งหนึ่งซึ่งตัวเขาไม่เห็นมาสามปีแล้ว...ไม่เห็น...ไม่นึกถึง

เลย...

เฮ้อ...นั่นก็โกหก เพราะหลายครั้งที่เขาพบว่าตีนท่อมกลาง ความฝันมากมายเกินจำเป็นขึ้นมาพร้อมกับหัวใจเต้นแรง ผ่าห่มพัวพัน ขาและเปียกเหงื่อ

ก่อนที่จะตัวเขาและพี่ชายอีกสองคนจะเกิดความคิดก่อตั้ง บริษัทชื่อ ริคส์ แมเนจเม้นท์สเปเชียลลิสต์ขึ้นนั่น สิ่งแรกที่เขากับพี่ชาย สองคนเห็นตรงกันก็คือ ทั้งสามคนจะไม่ยอมเดินผ่านเข้าไป ตรงประตู กระทั่งฝ่าคู่นั้นอีกเป็นอันขาด...ไม่มีทาง

“ไม่ใช่ฉัน” แม่ทบอกเสียงขรึม

“หรือฉัน...” แค้มเสริมขึ้นมาอีกคน

ส่วนตัวเขาบอกว่า...ถูกแฉเลย ต้องให้เดือนมกราคมอากาศ ร้อนฉ่ำซะก่อนนั่นแหละเขาถึงจะยอมแม้กระทั่งขับรถผ่านสถานที่ลวง โลกแห่งนี้

ขากรรไกรของอเล็กซ์ขบกันจนเป็นสันนูน

แต่เนี่ยนะ...สัญญาทั้งหลายแหล่ที่ให้ไว้กับตัวเอง ตอนนี้เป็น เดือนพฤศจิกายนในวอชิงตันดีซีี่แท้ๆ อากาศก็แสนจะขมุกขมัวและ หนาวเย็น แต่เขาก็กำลังจะเดินผ่านไ้ประตูเฮงซวยสองบานนั่น ตัด ผ่านพื้นปูกระเบื้อง มุ่งตรงไปยังโต๊ะของหน่วยรักษาความปลอดภัย อยู่ี่แล้วไ้

ที่น่าโมโหก็คือ...มันดันรู้สึกคุ้นเคยเหมือนตัวเขาไม่เคยว่า ง่วนไปจากที่ี่เลย เขาถึงขนาดล้วงมือลงไปใ้กระบี่าเพื่อจะหยิบบัตร แสดงตนออกมา...ทั้งที่แน่นอนว่าไม่มีบัตรใ้กระบี่า มีแค่จดหมายที่ พาเขามาวันนี่

ชายหนุ่มแจ้งชื่อใ้หน่วยรักษาความปลอดภัยที่ตรวจสอบ กับรายชื่อบนกระดานแจ้งๆ ที่ถือไว้ในมือก่อน จากนั้นก็ตรวจซ้ำกับ หน้าจอคอมพิวเตอร์

“กรุณายับมือมาข้างหน้าด้วยครับคุณไนท์”

อเล็กซ์ก้าวเข้าไปสู่จุดที่มองเผินๆ คล้ายอ้อมกอดประตูลูกษา
ความปลอดภัย แต่แท้จริงคือจุดตรวจ สัญญาณอิเล็กทรอนิกส์ทำการ
สแกนนำร่องก่อน นี่เป็นโอกาสสุดท้ายที่เขาจะหันหลังเดินตรงดิ่งออก
ประตูไป

หน่วยรักษาความปลอดภัยคนที่สองยืนบ๊วยแสดงตนผู้มา
ติดต่อให้เขาหนึ่งใบ

“ลิฟต์เดินตรงไปข้างหน้าครับคุณ”

เขารู้ดีว่าเจ้าลิฟท์บ้าๆ นั้นอยู่ตรงไหน...ซึ่งแก้ไขเลยละ และ
เมื่อก้าวเข้าไป กดปุ่มเรียบร้อย ก็รู้อีกด้วยว่าต้องใช้เวลาสองวินาที
ประตูจึงเลื่อนปิดสนิท อีกเจ็ดวินาทีพาเลื่อนขึ้นสู่ชั้นที่สิบหก

แถมยังรู้ด้วยว่าเมื่อก้าวออกไปยังโถงที่ดูเผินๆ เหมือนทาง
เดินในอาคารสำนักงานที่ไหนๆ แต่จริงๆ แล้วเพดานเรืองแสงนั้นเต็มไปด้วย
เลเซอร์ และพระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่ามီးอะไรเป็นส่วนประกอบอื่น
อีกบ้าง ทั้งหมดทำหน้าที่ตรวจเช็คเขาตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ส่วนเจ้า
ประตูแบบเรียบสีดำสนิทที่ติดป้ายว่า เข้าได้เฉพาะผู้มีสิทธิ์ เท่านั้นจะ
เปิดออกต่อเมื่อเขาวางหัวแม่โป้งเอาไว้ที่แผงรับสัญญาณ และจ้องตรง
เข้าไปในเลเซอร์อีกอันหนึ่งให้ลำแสงสแกนรูม่านตาเพื่อยืนยันว่าจริงๆ
แล้วเขาคือนายอเล็กแซนเดอร์ไนท์...นักสืบลับ

อดีตนักสืบลับ...อเล็กซ์เตือนตัวเอง...นิ้วหัวโป้งยังแตะอยู่บน
แป้นเปิดเพื่อดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป และเขาก็แปลกใจที่สัมผัสนั้น
ไปเปิดเครื่องสแกนแก้วตาจริงๆ แค่อีกสองวินาทีต่อมาประตูสีดำสนิท
บานนั้นก็เปิดกว้างออกเหมือนที่เคยเป็นหลายปีก่อนนั้นไม่มีผิด

ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลยสักอย่าง แม้กระทั่งผู้หญิงคนหนึ่ง
ที่สวมชุดสีเทาเข้มนั่งอยู่ด้านหลังโต๊ะทำงานหันหน้ามาทางประตูก็ยัง
มีอยู่ เธอลุกขึ้นยืนแบบที่เคยทำมาเป็นร้อยๆ ครั้งในอดีต

“ผู้อำนวยการกำลังรอพบคุณอยู่คะคุณไนท์”

ไม่มี “สวัสดิ์” คุณสบายดีมั๊ย...แค่คำทักทายกระชั้นตรงเข้าประเด็นแบบที่เธอมักพูดเสมอทุกครั้งที่เขาแวะมาที่นี้ระหว่างภารกิจที่มอบหมายแต่ละครั้ง

อเล็กซ์เดินตามเธอผู้นั้นไปตามทางเดินยาวสู่ประตูปิดสนิทอีกบานหนึ่ง และประตูบานนี้แค่หมุนลูกบิดก็เปิดออก เผยให้เห็นออฟฟิศขนาดใหญ่ที่กระจกหน้าต่างกันกระสุน มองเห็นเบลท์เวย์ที่รายล้อมอวซิงตันอยู่

ผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะทำงานทำจากไม้เชอร์รี่ลุกขึ้น สิ้นน้ำยิ้มแย้ม คนๆ นี้คือสิ่งเดียวที่เปลี่ยนแปลงในสถานที่นี้ ผู้อำนวยการคนเก่าที่อเล็กซ์ร่วมงานด้วยไปแล้ว ผู้ช่วยขึ้นมารับตำแหน่งนี้แทน ชื่อของเขาชื่อซอร์ และอเล็กซ์ไม่เคยชอบหน้าหมอนี่เลย

“อเล็กซ์” ซอร์ทัก “ดีจังที่พบคุณอีก”

“ก็ดีที่ได้เจอคุณ” อเล็กซ์ทักทายตอบ

นี่ก็โกหกชัดๆ แต่การโกหกคือหัวใจสำคัญของหน่วยงานสืบราชการลับ หรือที่เรียกกันง่าย ๆ ว่าเอเยนซี

“กรุณานั่งลงเถอะ ทำตัวตามสบาย คุณทานมื้อเช้ามาหรือยัง อยากได้กาแฟหรือว่าชาล่ะ”

“ไม่ต้องครับ...ขอบคุณ”

ผู้อำนวยการหย่อนตัวนั่งบนเก้าอี้หนังหมุนได้รอบ ยกแขนทอดอกเห็นอวซิงตันเล็กน้อยของเขา

“เป็นไงอเล็กซ์...ผมได้ยินมาว่ากิจการของคุณไปได้สวยนี่นา”

อเล็กซ์พยักหน้า

“บริษัทของพวกคุณ...ซีอีโอส์ แมเนจเม้นท์ สเปเชียลลิสต์ไชรีเปล่า? ผมได้ยินได้ฟังเกี่ยวกับผลงานที่สำเร็จเยี่ยมยอดของคุณและพี่ๆ คุณ” ผู้อำนวยการหัวเราะหึๆ ทำนองรู้กันแบบผู้ชายๆ “ถือเป็นการ

ชมเชยพวกเราด้วย น่าดีใจนะที่รู้ว่าเทคนิคต่างๆ ที่คุณเรียนรู้ไปจากที่นี่ไม่สูญเปล่า”

อิมของอเล็กซ์ผืนเต็มทน “ทุกอย่างที่เราเรียนรู้จากที่นี่ไปไม่สูญเปล่าหรอกครับ พวกเราจำทั้งหมดได้เสมอ”

“จำได้หรือ” ผู้อำนวยการย้อนถาม ประธานสองมือไว้บนโต๊ะทำงาน ตาสีฟ้าของเขาเพ่งลึกเข้าไปในดวงตาของอเล็กซ์ “ผมเองก็หวังยังงั้นเหมือนกัน ผมหวังว่าคุณจะจำคำปฏิญาณตอนที่คุณเข้าร่วมกับเอเยนซีได้...จะรับใช้ พิทักษ์ปกป้องและดำรงเกียรติภูมิของประเทศชาติของคุณไว้”

“ปกป้องและดำรงเกียรติภูมิ” อเล็กซ์เอ่ยขึ้นมา พอกันที การพูดคุยกัษามารถยาทจอมปลอมนี้ละ “ใช้ผมจำได้ดี คุณเองก็อาจจะจำได้เหมือนกันว่า การตีความคำปฏิญาณนั้นของเอเยนซีคือเหตุผลสำคัญที่ทำให้พี่ชายของผมและตัวผมเองขอลาออก”

“เพราะไปกระทบสามัญสำนึกแบบเด็กๆ สินะ” น้ำเสียงของผู้อำนวยการเย็นชาพอๆ กัน “ผิดที่แล้วก็ผิดทาง”

“ผมก็เคยได้ยื่นการพูดเทศนาแบบนี้มาแล้ว คุณคงเข้าใจนะว่าทำไมผมถึงไม่อยากฟังอีก ถ้าคุณเรียกผมมาที่นี่เพื่อ...”

“ผมตามตัวคุณมาก็เพราะผมต้องการการรับใช้ชาติจากคุณอีกครั้ง”

“ไม่” อเล็กซ์บอกแล้วก็ลุกขึ้นยืน

“พับผ้าสีไนท์!” ผู้อำนวยการสุดท้ายใจวาวลึกข่มกลืนอารมณ์ “นั่งลงก่อน อย่างน้อยก็นั่งฟังสิ่งที่ผมจะให้จบซะก่อน”

อเล็กซ์มองบรูซผู้ซึ่งเป็นรองผู้อำนวยการมายาวนานกว่าสองทศวรรษก่อนจะเลื่อนขึ้นมานั่งเก้าอี้ผอ. อึดใจเต็มๆ ผ่านไป สีหน้าของชายหนุ่มก็เรียบเฉยไม่แสดงอารมณ์ความรู้สึก และหย่อนตัวกลับนั่งตามเดิม

“ขอบคุณ...” ผู้อำนวยการเอ่ยแค่สองคำง่าย ๆ แต่อเล็กซ์ก็นึกสงสัยว่าเจ้าตัวต้องตัดอกตัดใจขนาดไหนถึงหลุดปากออกมาได้ “เรามีปัญหา”

“คุณต่างหากที่มีปัญหา”

การจับประเด็นคำพูดเรียกเสียงอุทานเกือบเหมือนหัวเราะจากปากของผู้อำนวยการ

“ขอรับรองว่าอย่ามาเล่นคำกันอยู่เลย ขอให้ผมพูดในสไตล์ของผมแล้วกัน”

อเล็กซ์ยกไหล่ เขาไม่ได้ต่อต้านอยู่แล้ว เพราะไม่ว่า ผอ. จะพูดอะไร แค่อีกสองสามนาทีข้างหน้าพังจบแล้วเขาก็จะลุกขึ้นไปทีละประตูแล้วเดินออกไปจากที่นี่ซะ

ขอรีไทม์ตัวมาข้างหน้า “พวกเอฟบีไอ. มาหาผมเพราะมีเอ่อ...สถานการณ์ละเอียดอ่อนบางอย่างเกิดขึ้น”

คิ้วสีเข้มของอเล็กซ์เลิกสูง เขารู้เต็มอกว่าเอฟบีไอ. กับเอเยนซีหรือหน่วยสืบราชการลับนั้นไม่ค่อยจะกินเส้นกัน แทบไม่อยากจะรู้ว่ามียูนิตหน่วยงานหนึ่งในโลกด้วย อย่างน้อยก็ไม่ใช่ในที่สาธารณะในรัฐสภา และในทุกส่วนที่สำคัญ

“หัวหน้าเอฟบีไอ. คนใหม่เป็นเพื่อนฝูงคนรู้จักเก่าแก่กันคนหนึ่ง และ...อย่างที่ผมบอกแล้วนะว่ามีสถานการณ์บางอย่างเกิดขึ้น”

จากนั้นก็เงียบ...อเล็กซ์สบตากับตัวเองว่าเขาจะไม่ใช่ว่าทำลายความเงียบขึ้นก่อน

ทว่าในที่สุดความอยากรู้ก็มีชัยเหนือกว่า แต่ถึงจะอยากรู้ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะพาตัวเข้าไปเกี่ยวข้องกับอะไรก็ตามที่กำลังเกิดขึ้นที่นี่

“สถานการณ์อะไรครับ”

ผู้อำนวยการกระแอม “คำปฏิญาณตนจะรักษาความลับตอน

ที่คุณทำงานร่วมกับเรายังคงมีผลอยู่นะ”

อเล็กซ์ยิ้มมุกปาก “ผมทราบดีครับ”

“ผมก็หวังยังงั้น”

“การพูดเป็นนัยว่าผมจะไม่เก็บรักษาความลับเอาไว้ถือเป็นการดูถูก หมิ่นเกียรติของผมนะครับ” อเล็กซ์เสริม ทว่าน้ำเสียงพูดกลับตลกตลกเกียติยศที่ว่านั่น

“โอ้ไนท์ เลิกพูดจาเหลวไหลได้มั๊ย คุณเป็นหนึ่งในสายลับมือดีที่สุดของเรา และตอนนี้เราต้องการความช่วยเหลือของคุณอีกครั้งหนึ่ง”

“ผมก็เรียนให้ทราบแล้วว่า ผมไม่สนใจ”

“คุณเคยได้ยินเรื่องของตระกูลเคนนาไรรีเปล่า”

“เคยครับ”

ทุกคนที่ทำงานด้านรักษากฎหมายเคยได้ยินเรื่องของตระกูลนี้ทั้งสิ้น เพราะตระกูลเคนนาไรรีนั้นพัวพันกับการค้ายาเสพติด โสเภณี และการพนันผิดกฎหมาย

“แล้วคุณรู้เรื่องการดำเนินคดีกับแอนโทนี่ เคนนาไรรีเปล่า”

อเล็กซ์พยักหน้า เมื่อสองเดือนก่อนอัยการกลางในแมนฮัตตันประกาศฟ้องหัวหน้าตระกูลเคนนาไรร์ด้วยข้อหามากมาย ตั้งแต่ฆาตกรรมไปจนถึงปล่อยฝ่าซุกโครกทิ้งไว้ไม่ยอมปิด ซึ่งถ้าหากได้รับการพิพากษาจำคุก มีหวังว่าโทนี่ เคนนาไรร์จะต้องไปใช้ชีวิตที่เหลือตายในเรือนจำ และอำนาจของตระกูลนี้ก็จะสิ้นสุดลง

“รัฐบาลกลางบอกผมว่าคดีนี้มีหลักฐานแน่นหนา ทั้งการดักฟังและไฟล์งานในคอมพิวเตอร์” ผู้อำนวยการหยุดเว้นระยะ “แต่ช่องโหว่อย่างเดียวของพวกเขาก็คือพยานคนหนึ่ง”

“ผมไม่เห็นว่ามันจะเกี่ยวกับผมตรงไหนเลยนะครับ”

“พยานรายนั้นไม่ให้ความร่วมมือ หลังจากตกลงยอมช่วย

เหลือที่แรกแล้วก็เกิดกลัวไม่กล้าขึ้นมาจากงั้น ตอนนี่กระทรวงยุติธรรม
เลยไม่ค่อยแน่ใจว่าขึ้นต่อไปจะเป็นยังไง ในที่สุดพยานคนนี้ก็ตกลงจะ
ให้การสนับสนุน...”

“ภายใต้ความกดดัน” อเล็กซ์ยิ้มเครียด

“พยานตกลงจะให้การเป็นประโยชน์แก่ทางการ” ผู้อำนวยการ
การเอ่ยอย่างใจเย็น “แต่ว่า...”

“แต่พวกเกนนารู้ อาจเก็บเขาซะก่อน”

“ใช่ หรือมิฉะนั้นพยานคนนี้ก็อาจจะกลับคำให้การ”

“อีกครั้งหนึ่ง”

ผู้อำนวยการพยักหน้า “ถูกต้องเลย”

“ผมก็ยังไม่เห็นว่าจะเกี่ยวกับ...”

“อัยการคุมคดีนี้ ... ผมกับเขา อัยการสูงสุดคบหากันมายาว
นานนะอเล็กซ์... ยาวนานมาก” ผู้อำนวยการลั่นเล อเล็กซ์ไม่เคยเห็น
เขาเป็นแบบนี้มาก่อน ขนบนต้นคอของเขาลุกชัน เตรียมตัวรับคำพูด
ที่จะเกิดตามมา “เขามีความรู้ดีกว่า วิธีการคุ้มครองพยานที่เขักันอยู่
ทั่วไปในสถานการณ์เฉพาะครั้งนี้ใช้ไม่ได้ ซึ่งผมเห็นด้วย”

“คุณหมายความว่าท่านอัยการสูงสุดไม่อยากรนำพยานคนนี้
ไปเก็บไว้ในห้องเช่าโรงแรมราคาถูกๆ ย่านแมนฮัตตัน แล้วก็เจียดบ
ประมาณของเขาก่อนหนึ่งสำหรับจ้างยามคนเดียวคุ้มครองพยาน
ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงทั้งเจ็ดวัน จากนั้นก็ฝากความหวังไว้ว่าพนักงาน
โรงแรมจะไม่ปากส่วาง พูดถึงแขกที่มาพักคนสำคัญของตน หรือขาย
ข้อมูลให้กับใครก็ตามที่จ่ายสูงสุด” อเล็กซ์ยิ้มบางๆ “สงสัยระหว่างที่
ผมว่างเว้นจากงานที่นี้ คนพวกนั้นอาจจะเรียนรู้อะไรเพิ่มมากขึ้นแล้ว
มั้ง”

“สิ่งที่พวกเขาต้องการ... ที่เราต้องการก็คือ นักสืบมี
ประสบการณ์คร่ำหวอด ใครสักคนที่ทำงานเสี่ยง ที่รู้จริงจนไม่ไว้ใจใคร

ทั้งนั้น แต่ไม่กลัวจะทำสิ่งที่ต้องทำ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไรก็ตามเพื่อให้พยานปลอดภัย”

อเล็กซ์ลุกขึ้นยืน “ถูกของท่านครับ ท่านต้องการคนลักษณะนั้นจริงๆ แต่ไม่ใช่ผมแน่”

ผู้อำนวยการลุกขึ้นตามอีกคน “ผมพิจารณาเรื่องนี้อย่างละเอียดรอบคอบแล้วนะ คุณนั้นแหละใช่...คุณเป็นคนเดียวที่เหมาะสมกับภารกิจนี้”

“ไม่ครับ”

“บัทโธไนท์อย่าลืมสิว่าคุณกล่าวคำสัตย์ปฏิญาณตนแล้วว่า จะจงรักภักดีต่อประเทศของคุณ”

“คุณขอครับ มีส่วนไหนของคำว่าไม่บ้างที่คุณไม่เข้าใจ” “ไม่เคยมีใครเรียกชื่อสกุลของ ผอ. ตรงๆ มาก่อน บรรยากาศระหว่างคนทั้งคู่จึงเกิดความอึดตามมา และการจงใจเรียกชื่อสกุลก็เพื่อเตือนให้อีกฝ่ายสำนึกว่า อเล็กซ์พ้นไปจากการเป็นสายลับแล้ว “ยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้พบคุณอีกครั้งครับ” ชายหนุ่มเอ่ย และเริ่มสวาท้าไปที่ประตู “แต่เราจะมาโกหกกันทำไมนะ” อเล็กซ์พูดอีก จริงๆ แล้วเขาเองก็ไม่ได้ยินดีที่ได้พบ ผอ. อีกครั้งแต่อย่างใด

“ถ้าไม่มีคุณช่วย ภัยการฆาตกรรมจะพิสูจน์ว่าเกนนาริผิดไม่ได้นะ”

อเล็กซ์เปิดประตู

“พวกนั้นจะฆ่าพยาน! คุณต้องการแบกความรู้สึกผิดอย่างไรไว้หรือ”

อเล็กซ์หันมามองชายสูงวัยกว่า “สำนึกผิดชอบชั่วดีของผมเป็นสิ่งที่ไม่ได้รับการรับรู้เลยด้วยซ้ำ คุณควรจะรู้เรื่องนี้ดีกว่าใครเพื่อนต่างหาก” น้ำเสียงของชายหนุ่มไร้อารมณ์

“ไนท์! ไนท์กลับมาที่นี่ก่อน...”

อเล็กซ์กระแทกประตูปิดบังตามหลังแล้วเดินจากไป

๒ วิชาขับรถ BMW กลับไปที่สนามบิน นำไปจอดไว้บริเวณที่จอดรถให้เช่า แล้วซื้อตั๋วบินกับนินยอร์ค

อะไรๆ ก็คงดีกว่าต้องทนสูดอากาศในเมืองเดียวกับพวกนักการเมืองสร้างภาพจูบเด็กทารกต่อไปอีกสองสามชั่วโมง ในระหว่างที่หน่วยงานลับที่นักการเมืองเหล่านี้ให้เงินทุนสนับสนุน กำลังวางแผนฆ่ากันถึงตาย โดยพวกผู้ชายดวงตาอำมหิตที่แฝงตัวบงการอยู่หลังฉาก

รัฐบาลไหนๆ ที่ทั่วโลกก็ทำกันแบบนี้ทั้งนั้น ต่อหน้าสวดยหรูแต่หลังจากสกปรก การทำใจยอมรับนี่ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลย

เพราะเหลือเวลาเกือบหนึ่งชั่วโมงสำหรับรถขึ้นเครื่องอเล็กซ์ก็เลยไปนั่งในเลาจ์สำหรับผู้โดยสารชั้นเฟิร์สคลาส พนักงานที่นั่นจินเบอเบรินให้เขาสองขวด สวดยมสีน้ำตาลเข้มที่นิ่งตรงข้าม เงยหน้าจากนิตยสารวอนิตีแอฟริที่กำลังอ่านอยู่ แล้วก้มกลับไปอ่านใหม่เพียงเพื่อจะเงยหน้ากลับขึ้นมาองเขาอีกครั้ง

ยิ้มของสวดยคนนั้นเห็นฟันขาววับชนิดทันตแพทย์ประจำตัวของหล่อนต้องงุนงงใจแห้งๆ

แล้วเจ้ากระโปรงอาร์มานีของชุดสูทหรุที่สั้นอยู่แล้วตัวนั้นก็ร่นสั้นขึ้นไปอีกสองนิ้วเห็นจะได้ ซึ่งอเล็กซ์มองแล้วก็ไม่เห็นว่าอะไรจะแปลกตรงไหน

ผู้หญิงคนนี้มีขาสวยแฮะ

พอคิดอีกที เจ้าหล่อนก็ดูดีไปหมด เมื่อหล่อนยิ้มให้เป็นครั้งที่สอง เขาก็เลยคิดว่าเครื่องดีมเดินข้ามห้องไปหย่อนตัวนั่งบนเก้าอี้ข้าง